

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

Disputatio XXXVI. De ordinatione & officiis Angelorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

nem Spiritus ad ignem, & impeditionem operationum connaturalium, qualem non patiuntur parvuli in limbo detenti.

¶ 6. Obijcies tertio. Pœna alligationis est æqualis in omnibus damnatis, nec tamen æqualis est pœna sensus: ergo pœna sensus non consistit in alligatione.

Respondeo negando antecedens: quia quanto quisque Spiritus est nobilior, tanto molestius fert, se ab ignobili corpore detineri & subjugari.

¶ 7. Obijcies quarto. Dæmones existentes in aëre patiuntur pœnam sensus, nec tamen sunt alligati ad ignem infernalem: ergo pœna sensus in alligatione facta ab igne infernali non rectè salvaritur.

Respondeo, dæmonem in aëre existentem vel ab ipso igne quamvis distante, divinâ tamen vir-

tute elevato torqueri, vel ipsum aërem, aut aliud corpus elevari ad eandem pœnam æquivalenter inferendam: quæ ipsa etiam animabus damnatis in flammis purgatorii patientibus proportionaliter sunt applicanda.

Colliges ex dictis; quamvis hæc verosimilitudine de alterius mundi panis è D. Thomæ doctrina dicantur, illarum tamen modum esse ut obcurritur, sic incertissimum, nihilque in hac re certum posse statui, quàm quod D. Augustinus expressit l. 21. d. civit. c. 10. *miris, veris tamen modis etiam Spiritus incorporeos pœna corporalis ignis affigit, cum Spiritus hominum etiam ipsi incorporei & nec poterunt includi corporalibus membris, & tunc poterunt corporum suorum vinculis infelicitate alligari.*

DISPUTATIO XXXVI.

DE

Ordinatione & officiis Angelorum.

Nunc Angelos ad se invicem & ad hominem comparatos cum S. D. à q. 106. consideramus, & primum, quomodo sibi loquantur, seque illuminent, tum quibus ordinibus, ac officiis distinguantur, hominesque gubernent, disquirimus.

ARTICULUS I.

Quomodo Angeli invicem loquantur, seque illuminent?

SUMMARIUM.

1. *Requista ad locutionem.*
2. *Locutio fit per directionem sui conceptus.*
3. *Illuminationem Angelorum probat auctoritas.*
4. *Et ratio S. Doctoris.*
5. *Quomodo fiat illuminatio?*
6. *De quibus objectis fiat?*
7. *Conditiones & definitio illuminationis.*

§. I.

Exponitur locutio Angelorum.

¶ 1. Loqui est suum conceptum ad alterum ordinando & dirigendo eidem manifestare. Unde primò ad locutionem requiritur actus voluntatis, quo quis vult & consentit actum suum alteri innoscere: ideo qui absque tali ordinatione ad alterum, casu aliquo v. g. in somno, aut ebrietate verba proferret, non verè diceretur loqui. Secundò, ut conceptus ad audientem directus fiat ipsi manifestus, si antea erat ignotus: in quem finem nostra locutio indiget quibusdam signis, & vocibus vel formalibus, vel virtualibus. Siquidem, ut S. D. hęc, nostra cognitio duplici impedimento alteri occultatur, nempe voluntate intelligentis, & grossitie corporeæ molis; quæ causa est, quòd ad locutionem non sufficiat sola voluntatis directio, nisi insuper accedat externa significatio.

Dixi tamen. Si conceptus antea fuit ignotus; in ea quippe locutione, quæ DEO omnia cor-

dium secreta inspicienti loquimur, nulli est obus manifestacione. Hoc posito queritur, quòd ratione unus Angelus loquatur alteri? nam Angelus colloqui clara est S. Script. Auctoritas 1. Cor. 13. 1. 6. Apoc. 6. nec tamen exterioribus signis innoscere, ex conditione naturæ incorporeæ certum est.

CONCLUSIO. *Angelorum locutio in hoc consistit, quòd Angelus loquens per actum voluntatis consentit, ut suus conceptus alteri innoscatur.*

Ratio S. D. est: loqui (ut dictum) est suum conceptum alteri manifestare; sed hoc fit, quòd primum Angelus consentit, ut suus conceptus innoscatur alteri: ergo, Minor probatur. Tunc manifestatur conceptus alteri, quando ad illum dirigatur, & tollitur impedimentum obstant manifestacioni; sed utrumque fit per voluntatis consentum, ut suus conceptus huic determinate personæ fiat manifestus: ergo, Minor quoad primum membrum patet, nil enim aliud est dirigere suum conceptum, quàm velle, ut potius huic, quàm alteri innoscatur. Quoad 2. membrum probatur. Unicum impedimentum manifestacionis est voluntas Angeli, sub suo jure & potestate conceptum retinens (nam Angelum habere congenitas species, quibus in actu primo representantur operationes aliorum Angelorum, suppono ex dictis) sed hoc impedimentum removetur hoc ipso actu, quo Angelus suo jure cedit, & vult, ut suus conceptus non minus alteri, quàm sibi sit cognitus: ergo.

§. II. *Explic.*

§. II.

Explicatur illuminatio Angelorum.

Illuminatio species quaedam locutionis est, quam dari ab Angelis superioribus versus inferiores, doctrina est Doctoris Angelici hic q. 107. a. 1. accepta ex D. Dionysio l. d. Cael. Hier. c. 3. & 7. cum quo sentiunt SS. PP. in communi, praesertim Hieron. & Ambros. affirmantes, illas voces II. 63. *Quis est iste, qui venit de Edom?* & Psal. 33. *Quis est iste Rex gloria?* esse Angelorum inferiorum à superioribus Angelis de gloria Christi ascendenti instrui & illuminari desiderantium.

Congruentia rationem primò ex parte DEI dat S. D. quòd DEUS juxta ordinarium modum gubernandi non facit per se solum, quòd potest mediantibus causis secundis: sed ita DEUS illuminat Angelos inferiores, ut tamen haud dubiè id possit mediantibus Angelis superioribus: ergo.

Secundò ex parte Angeli, tum quia conveniens est recto rerum ordini, ut inferiora perficiantur à superioribus, tum quia bonum est communicativum sui, ideòque Angeli perfectiores acceptas à DEO illustrationes communicant Angelis inferioribus.

Fit autem illuminatio per hoc, quòd Angelus superior suam cognitionem universaliorē, quam habet de veritate revelata per inadæquatum usum suae speciei, dividat in plures conceptus inadæquatos, & proportionatos ad particularitatem specierum inferioris Angeli; adeòque divisim ad inferiorē Angelum suam cognitionem dirigat, ut cum S. D. Thomistae communitur.

Ratio est, quòd illuminatio sit quaedam materialis locutio, quā cognitio unā cum ob-

jecto cognito dirigitur ad intellectum alterius: Sed non potest dirigi ad intellectum Angeli inferioris sub ea perfectione, sub qua est propria Angelo superiori, cum Angelus inferior habeat species minus universales in representando, ideòque improporionatas ad illum modum cognoscendi: ergo tantum sub minori universalitate, & majori particularitate, dividendo unum conceptum in plures magis particulares; aliàs intellectus Angeli inferioris nihil disceret, nec perficeretur à superiori.

Sed neque de omnibus iis rebus fit illuminatio, de quibus est locutio. Cum enim illuminatio sit locutio per modum doctrinae & magisterii (qua de causa D. Greg. Naz. or. 2. de Theol. & S. Joan. Damasc. l. 2. de fide. Angelos Hierarchia superioris appellant *Doctores inferiorum*) & per illam juxta D. Dionys. *intellectus purgetur a nescientia*, de iis solummodò veritatibus datur illuminatio, quae specialiter à DEO revelante dependent, ut mysteria gratiae & futura contingentia; mutationes imperiorum, &c. aliae enim veritates naturales à scientia Angelica perfectissimè penetrantur.

Ex quo habes, tria esse, quae illuminatio ad locutionem superaddit. Primum est ordo & habitudo ad primam veritatem revelantem. Alterum, modus cognoscendi perfectior in illuminante. Tertium, confortatio intellectus inferioris, non effectiva, quasi per productionem novi luminis; sed objectiva, per explicatiorem propositionem veritatis ad captum Angeli inferioris.

Rectè proinde describes illuminationem, quòd sit locutio Angeli superioris cum inferiori, quā illi manifestat veritatem tanquam à DEO acceptam & proportionatam ad captum inferioris.

ARTICULUS II.

Quae & quot sint Hierarchia & ordines Angelorum?

SUMMARIUM.

1. Quid sit Hierarchia.
2. An una sit hominum & Angelorum?
3. Angelica Hierarchia triplex ex triplici modo illuminandi.
4. Et Divinam gubernationem recipiendi.
5. Nomina & significata Ordinum supremae primae Hierarchiae.
6. Nomina & officia ordinum secundae Hierarchiae.
7. Nomina & officia ordinum tertiae Hierarchiae.

§. I.

Exponuntur Hierarchiae.

1. Hierarchia significat sacrum principatum, h. e. quandam multitudinem & collectionem, sub uno principe ordinatam ad sacram operationem. Qua de causa primò non est Hierarchia inter Personas Divinas: quia licet inter illas detur ordo, non tamen datur principatus. *R. P. Metz. Theol. Schol. Tom. I.*

patus. Neque secundò Hierarchia reperitur inter bruta, vel demones, quia sunt incapaces sacrae operationis.

Porro Hierarchia potest considerari dupliciter; vel secundum habitudinem ad principem, & caput, à quo regitur, vel secundum modum, quo à principe gubernatur. Si primò modo Hierarchiam accipias, certum est, quòd unica sit Hierarchia hominum simul & Angelorum, cum omnium sit unus Princeps, DEUS optimus maximus, à quo gubernantur, atque in finem supernaturalem diriguntur. Si verò secundò modo accipias, tunc hominum Christianorum communitas distinctam constituit Hierarchiam à communitate Angelorum; quippe quae sub sensibilibus signis, Sacramentis videlicet & sacrificiis, gubernatur.

Angelica verò Republica in triplicem Hierarchiam dividitur juxta communem Theologorum doctrinam, acceptam ex D. Dionys. de

Cal. Hier. Ubi S. hic Pater innuit, quod hanc doctrinam à suo & Gentium Magistro D. Paulo didicerit.

Ratio congruentiæ est: distinctio Hierarchiæ desumitur ex diverso modo à DEO, seu summo Principe ductum & illuminationem recipiendi: sed hic est triplex. Nam primus & perfectissimus modus illuminationis est, à DEO immediatè illuminari, & simul interiores illuminare. Secundus, illuminari mediatè, & rursus alios illuminare. Tertius & infimus, mediatè illuminari, nec alios Angelos inferiores illuminare. Primus modus primam, secundus secundam, postremus postremam Hierarchiam constituit.

4. Præterea, tres sunt modi Divinam gubernationem recipiendi, DEOque ministrandi; primus est, summo Principi assistere, qui competit Angelis supremæ Hierarchiæ, secundus, generales dispositiones Divinæ Providentiæ exequendas ordinare & intrinsece, quod ad secundam Hierarchiam pertinet; tertius, particularia ministeria exequi, quod est munus postremæ Hierarchiæ.

§. II.

Ordines & Chori Angelorum.

5. Quilibet Hierarchia constat ex triplici Choro seu ordine, quorum novenarius & appellatio ex variis S. Script. locis, S. Dionysii,

aliorumque SS. PP. doctrina desumitur. Et primæ quidem Hierarchiæ ordines appellationem sortiuntur ex speciali habitudine & unionem ad DEUM, sive per voluntatem, sive per intellectum. Unde primus est Seraphinorum, qui sic vocantur propter excellentissimam unionem per amorem & charitatem. Secundus Cherubinorum, qui nomen accipiunt à plenitudine scientiæ. Tertium ordinem constituit Throni, sic dicti ab intima DEI immanentiæ sive, quod in ipsis immediatè DEI illuminationes quiescant, & terminentur.

Reliqui Ordines nomen accipiunt ex habitudine & respectu ad creaturas in adimplendis Summi Principis DEI optimi Max. voluntatibus. Et in secunda Hierarchia continentur Dominationes, quorum est, agenda aliis intrinsece, ordinare, ac distribuere. Virtutes, qui generalia & mirabilia opera Divinæ Providentiæ mundi gubernationem, & regimen Ecclesiæ spectantia exequuntur. Potestates, qui omnem Divinæ Providentiæ illatum servant, impedimenta remouent, hostes coercent.

Tertia Hierarchia, quæ particulari executioni Divinæ Providentiæ præsidet, dividitur in Principatus, qui curam gerunt integrorum regnorum & Provinciarum. Archangeli, qui publicas personas, Reges, Pontifices custodiunt. Angelos, qui ad singulorum hominum curam sunt deputati.

ARTICULUS III.

De missione & custodia Angelorum.

SUMMARIUM.

1. Fides docet Angelos mitti.
2. Superiores Angeli non mittuntur.
3. Præsertim in primis 4. Choris Angelorum.
4. Si missio fiat in finem ordinarium.
5. Testimonia S. Script. objecta exponuntur.
6. Singuli homines habent suum Angelum Custodem.
7. Custodia incipit à nativitate.
8. Post hanc vitam cessat custodia.
9. Christus non habuit Angelum Custodem.
10. Quis effectus Angelicæ custodiæ?
11. An quilibet hominum habeat dæmonem insidiantem?

§. I.

Quorum ordinum Angeli mittantur?

1. Angelos in ministerium mitti, est fide Divinæ certum. Constat ex illo Exod. 23. Ecce ego mittam Angelum meum, &c. & Luc. 1. missus est Gabriel Angelus, &c. Ratio S. D. q. 112. a. 1. est, ille mitti dicitur, qui aliquo modo ab aliquo procedit, ut incipiat esse, ubi prius non erat, vel ubi prius erat per alium modum. Sed Angeli hoc modo procedunt à DEO, cum enim præsideant corporali creaturæ, ut ait, præced. ostensum, ex imperio & ordina-

tione Divina transferuntur ab uno termino loco in alium, cum nova præsentia, & effectus in illo.

Controversia est, an omnium ordinum Angeli mittantur in Ministerium?

CONCLUSIO. Superiores Angeli (præsertim primi quatuor Chori Angelorum) nunquam ad exterius ministerium mittuntur. Ita S. D. hic a. 2. & 4. D. Dionysius c. 8. Cal. Hier. & D. Greg. Hom. 34. in Evangelia dicitur: Superiora agmina usum exterioris ministerii nunquam habent.

Et probatur ratione S. D. Ordo Divinæ Providentiæ est, ut inferiora ordinatè admittantur per superiora, ubi specialis ratio non habet exceptionem; sed in ministeriis Angelorum nulla est specialis ratio, cur DEUS debeat prætermittere hunc ordinem, & per supremos Angelos gubernare hæc inferiora, non mediatis inferioribus Angelis: ergo DEUS non gubernat hæc inferiora per supremos Angelos non missis inferioribus: præcipue cum mysterium Incarnationis, quod est opus summi ministerii, per Archangelum fuerit executioni mandatum, ut notat ex D. Greg. Doct. Angel. hic cit. a. 1. in c. Minor probatur. Ratio, cur DEUS aliquando prætermittat ordinem naturæ, est ma-

manifestatio gratiæ, vel fidei confirmatio; sed in ministeriis Angelorum neutra ratio habet locum; non prima, quia hæc pertinent ad ordinem gratiæ; non secunda; quia cum prætermissio hujus ordinis nobis non possit innotescere, nihil conducet ad fidei confirmationem.

Dixi, præterea primis quatuor Chori Angelorum: illi enim Angeli non mittuntur in exterius ministerium, quorum officium nomine significatum non pertinet ad executionem in gubernatione mundi, & procuranda hominum salute: sed quatuor primis Angelorum Choris nullum tale officium incumbit; siquidem primi tres Chori sunt tantum assistentes, eorumque nomina significant ardorem charitatis, plenitudinem scientiæ, quietem & immanentiam Divini luminis, quibus nullum denotatur exterius ministerium. Nomine vero Dominationis significatur imperium & intimatio agendorum, non ipsam ministerium.

Ubi tamen observa, dicta procedere de Angelorum missione in finem ordinarium, qui est gubernatio Regum, regnorum, provinciarum, & salus hominum. quo non obstante propter suam aliquam extraordinarium, veluti ad inferendum Christo D. tanquam supremo capiti, vel ad B.V. in cælum deducendam, etiam primæ Hierarchiæ & ordinis Angeli mitti poterunt, uti aliquando insinuare videntur SS. PP. Imò videtur esse conformis ad sensum S. Ecclesiæ, quod S. Michael, qui est primas & Princeps totius cælestis exercitus, sit etiam Princeps & Custos S. Ecclesiæ, & olim Synagogæ: isque ipse, qui DEI Legatus, & quasi vice-Deus Moysi in flamma rubi apparuit, & legem dedit in monte Sinai; postea etiam à Josue conspectus, dixit, se esse Principem exercitus Domini. Est enim hæc visio nobilissima, agere vices & Legatum ipsius Dei, & esse Præsidem totius Hierarchiæ Ecclesiasticæ; neque convenientius alteri Angelo tribuitur præfectura Hierarchiæ Ecclesiasticæ in terris, quam cui competit principatus Hierarchiæ Angelicæ in cælis. Et ita communiter sentiunt Interpretes S. Script.

Obijciunt tamen diverfa S. Script. testimonia primo. Cherubim fuit missus ad custodiam Paradisi. Secundo Michael Dan. 10. fuit missus in adiutorium, & tamen est unus de Principibus primis, eumque Ecclesia venerat ut primatem cælestis exercitus. Tertio. Seraphim II. 6. fuit missus ad munitanda labia Prophete. Quarto. Raphael Angelus Tob. 12. dixit se esse unum e septem assistentibus ante Dominum: assistentia autem convenit primis spiritibus. Quinto. Apostolus Heb. 1. generatim de omnibus Angelis affirmat, quod sint Administratores Spiritus missi in ministerium.

Respondeo ad 1. & 3. Angelos quandoque appellari nomine suorum principalium, quorum vice funguntur, ideo quamvis uterque Angelus, tum qui Paradiso custodiendo præfectus est, tum qui labia Isaiæ purgavit, sit ex infimo ordine Angelorum, quia tamen ille Cherubini, iste Seraphini virtute & autoritate id fecit, propterea suorum principalium nomen participat. Ita S. D. hic a. 2. ad 2. ad mentem D. Greg. Hom. 34. in

Evangel. dicentis: *Hi Spiritus, qui mittuntur, eorum vocabulum percipiunt, quorum officium gerunt.*

Ad 2. Respondet Gonet, Angelum Michaëlem, de quo Daniel, esse ex ordine Archangelorum, Ecclesiæ Catholicæ, olim Synagogæ præsidem. Nam teste D. Hieron. in loc. cit. *Principes primos Archangelos intelligimus.* Sed conformius ad præcedentia, ubi diximus, Principibus curam regnorum & provinciarum demandari, Labar exilimat, esse ex ordine Principatum, uti & Angelus Perisæ Dan. 10. Nec obstat hoc ipso nomine etiam summum Angelum Luciferi antagonistam appellari Apoc. 12. id quippe fit propter similes utriusque operationes, dum primus Angelus Divinum honorem contra demones in cælo, Archangelus verò Ecclesiæ Catholicæ Custos eundem contra hæreticos propugnat in terris; idèque sub uno nomine, *Qui ut DEUS?* ab Ecclesiâ coluntur, prout exponunt Gonet & Labar citati. Verisimilior tamen videtur responsio, quam primum actuli num. 4.

Ad 4. Respondeo, Assistentiam illò loco accipi provisione beatifica, & septenario numero universitatem figurari, juxta D. Greg. Hom. 33.

Ad 5. dico. *Omnes esse administratores Spiritus, & mitti in ministerium,* missione vel visibili, vel invisibili (quæ fit per illuminationem) immediatâ vel mediatâ, concedo, semper immediatâ & visibili, nego.

§. II.

Varia quæstia de Angelorum Custodia resolvuntur.

Certum de fide est: ex 18. Cap. Matth. aliis 6. que frequentibus Scripturæ locis, SS. Angelos esse ad hominum custodiam deputatos. Circa quam tamen custodiam varia oriuntur dubia, &

Quæres primò. An singulis hominibus etiam reprobis & infidelibus singuli Angeli sint in custodiam deputati?

Respondeo affirmativè cum S. D. hic a. 4. & comm. Theolog.

Deducitur ex variis Script. locis à SS. PP. & Interpretibus, inter quos D. Chrylостomus Hom. 14. in Epist. ad Heb. *Vnicuique nostrum Angelus assidet.* Et D. Bernard. 5. de consid. c. 4. *Potest Angelos dici, qui singuli singulis hominibus dari creduntur.*

Ratio est: quod viatoribus per viam non tutam ambulantiibus dantur Custodes: sed quilibet homo, quantumvis infidelis & reprobus, est viator, & ambulat per viam tentationibus & infidiis plenam: ergo quilibet accipit Angelum Custodem.

Confirmatur. Custodia Angelica est effectus voluntatis antecedentis, quâ DEUS vult omnes homines salvos fieri; ergo sicut virtute illius voluntatis omni homini dantur media sufficientia ad salutem, ita etiam cuilibet hominum datur suus Angelus Custos.

Quæres secundò. Quandonam incipiat hæc Angelorum custodia?

P p 3

Respon-

Respondet D. Hieron. in c. 18. Matth. *ab ortu natiuitatis unaquaque anima habet in custodiam sui Angelum deputatum.* Nam ab ortu natiuitatis incipit esse viator variis periculis obnoxius, & capax mediorum conducentium ad salutem. Quamdiu verò later infans intra uterum maternum, cum per *quamdam colligationem* censeatur quid unum cum matre, sicut fructus pendens in arbore, est aliquid arboris, inquit S. D. a. 5. ad 3. videtur ad eius custodiam sufficere Angelus Custos ipsius matris. Potrò, quia status vite permanet usque ad instans mortis, circa quod potissimum est salutis discrimen, ideo nunquam homo totaliter à suo Custode Angelo usque ad illud instans quoad effectum custodiæ deseritur, ut tradit S. D. q. 113. a. 6.

8. Quæres tertio. An in termino vite anima separata habeat Angelum Custodem?

Respondeo, negativè: tunc enim cessat ratio vite, & finis custodiæ, qui est promotio hominis ad suam salutem, & periculorum remotio: unde tunc solum habebit anima in regno Angelorum conregnantem, in inferno demonem punientem.

9. Quæres quarto. An Christus habuerit Angelum Custodem? Respondeo negativè. Primò. Quia ipse est caput Angelorum. Secundò. Quia ipsius humanitas regebatur per ipsam divinitatem Verbi hypostatice uniti. Tertio. Quia jam erat comprehensor.

10. Quæres quinto. Quidnam circa clientem operetur Angelorum custodia? Respondeo, operari internè & externè, procurando bona, avertendo mala tum corporis tum animæ. Internè

operatur mediante immutatione phantasmatum excitando species piorum objectorum: vel mali demone excitata phantasmata dissipando. Externè operatur, avertendo tentationes, pericula & impedimenta salutis, demonis accessum prohibendo, &c.

Quæres sexto. An etiam hominibus à Luciferò deputetur proprius demon tentator, sicut DEO singulis deputatur Angelus tutelaris?

Respondeo. Certum videti, à Luciferò minime & determinari demones ad tentandos homines: ira enim aperte colligitur tam è S. Scriptis, quàm historia Ecclesiastica, & post Mag. Senz. tract. Doctor Angelicus hic q. 114. a. 1. in c. his verbis: *Dæmones propter superbiam Divina potestate similitudinem usurpant, deputando sibi ministeria determinatos ad hominum impugnationem: sicut & Angeli DEO ministrant in determinatis officiis ad hominum salutem.* Quòd autem singulis hominibus singuli demones ad tentandum, vel nocendum sint deputati, prout Gentiles excussabant, cuiuslibet æquè malum, ac bonum gentium signantes, non videtur admittendum; nec enim congruit infinitæ DEI bonitati tantam demoni potestatem permittere ad nocendum, quàm ipse utitur ad hominem iuvandum & promovendum in salutem æternam, cum neque Jobum se speciali DEI permissione infestare diabolus poterit. Assignatio quoque singulorum Angelorum Custodum pro singulis hominibus, est specialis effectus Divinæ Providentiæ indicatus in Scripturis, quem ad demonis potestatem evadendi nullum est fundamentum.

Regi & Reginae Angelorum, SS. Angelis præsertim Tutelaribus, Angelicoque Doctore sit honor & gloria.

